

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 754/2015-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 11. novembra 2015 v senáte zloženom z predsedu Sergeja Kohuta (sudca spravodajca) a zo sudcov Lajosa Mészárosa a Ladislava Orosza predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti Československá obchodná banka, a. s., Michalská 18, Bratislava, zastúpenej advokátom JUDr. Branislavom Zubercom, Advokátska kancelária, Michalská 9, Bratislava, vo veci namietaného porušenia čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Cdo 434/2014 zo 4. júna 2015 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti Československá obchodná banka, a. s., o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 3. septembra 2015 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti Československá obchodná

banka, a. s. (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 3 Cdo 434/2014 zo 4. júna 2015 (ďalej len „napadnuté uznesenie“).

2. Zo sťažnosti vyplýva, že Okresný súd Bratislava IV (ďalej len „okresný súd“) vo výroku rozsudku sp. zn. 16 C 185/2011 určil, že zmluvná podmienka, ktorej obsahom bolo oprávnenie sťažovateľky (banky) účtovať klientovi ako spotrebiteľovi za svoje služby poplatky a odmeny v súlade so sadzobníkom poplatkov a odmien za poskytovanie peňažných a obchodných služieb sťažovateľkou vo výške 8,30 € za prvú upomienku a 28,21 € za výzvu (prvá a ďalšia), je neprijateľná zmluvná podmienka. Proti rozhodnutiu okresného súdu podala sťažovateľka odvolanie. Krajský súd v Bratislave rozhodnutie okresného súdu rozsudkom sp. zn. 9 Co 350/2012 z 22. mája 2014 ako vecne správne potvrdil. Proti tomuto rozhodnutiu podala sťažovateľka dovolanie. Najvyšší súd napadnutým uznesením dovolanie sťažovateľky odmietol, pričom prípustnosť dovolania posúdil podľa ustanovenia § 238 ods. 5 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej aj „OSP“).

3. Sťažovateľka zastáva názor, podľa ktorého najvyšší súd nemal posudzovať prípustnosť dovolania podľa § 238 ods. 5 OSP, ale výlučne podľa § 238 ods. 3 OSP, čím nesprávnou interpretáciou a aplikáciou platnej a účinnej právnej normy porušil jej základné právo na súdnu a inú právnu ochranu garantované čl. 46 ods. 1 ústavy, ďalej spôsobil, že protistrana v súdnom konaní nadobudla oproti nej výhodnejšie postavenie, čím nezabezpečil rovnosť účastníkov v konaní garantovanú čl. 47 ods. 3 ústavy a porušil aj právo na spravodlivé súdne konanie garantované čl. 6 ods. 1 dohovoru.

4. Sťažovateľka navrhla vydať tento nález:

„1. Základné právo sťažovateľa... na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, právo rovnosti účastníkov v konaní podľa čl. 47 ods. 3 Ústavy

Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, č. k. 3 Cdo 434/2014-198 z 04. 06. 2015 boli porušené.

2. Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, č. k. 3 Cdo 434/2014-198 z 04. 06. 2015 sa zrušuje a vec sa vracia dovolaciemu súdu (Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky) na ďalšie konanie.

3. Ústavný súd priznáva sťažovateľovi náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 355,74 €.“

II.

5. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

6. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

7. Podľa čl. 47 ods. 2 ústavy každý má právo na právnu pomoc v konaní pred súdmi, inými štátnymi orgánmi alebo orgánmi verejnej správy od začiatku konania, a to za podmienok ustanovených zákonom.

8. Podľa čl. 47 ods. 3 ústavy všetci účastníci sú si v konaní podľa odseku 2 rovní.

9. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom

zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

10. Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

11. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

12. Za zjavne neopodstatnený možno považovať návrh vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu alebo jeho rozhodnutím nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu verejnej moci alebo jeho rozhodnutím a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. O zjavne neopodstatnený návrh ide preto vtedy, ak pri jej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po prijatí návrhu na ďalšie konanie (napr. I. ÚS 140/03, IV. ÚS 166/04, IV. ÚS 136/05, II. ÚS 98/06, III. ÚS 198/07, IV. ÚS 27/2010).

III.

13. Ústavný súd v súlade so svojou ustálenou judikatúrou konštatuje, že obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru sú obdobné záruky, že vec bude spravodlivo prerokovaná nezávislým a nestranným súdom postupom ustanoveným zákonom. Z uvedeného dôvodu v týchto právach nemožno vidieť podstatnú odlišnosť (II. ÚS 27/07).

14. Ústavný súd konštantne judikuje, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04). Splnenie povinnosti odôvodniť rozhodnutie je preto vždy posudzované so zreteľom na konkrétny prípad (porovnaj napríklad *Georgidias v. Grécko* z 29. 5. 1997, *Recueil III/1997*).

15. Pokiaľ sťažovateľka osobitne tvrdila porušenie základného práva na súdnu ochranu porušením princípu rovnosti účastníkov v konaní (čl. 47 ods. 3 ústavy), ktorý je inak súčasťou práva na spravodlivé súdne konanie, k čomu malo dôjsť tým, že najvyšší súd svojím výkladom § 238 ods. 3 a 5 OSP zvýhodnil žalovaného oproti sťažovateľke, v dôsledku čoho mal žalovaný priaznivejšie postavenie pri prerokúvaní a rozhodovaní veci, ústavný súd považuje za potrebné zdôrazniť, že čl. 47 ods. 3 ústavy upravuje rovnosť účastníkov v súdnom konaní z hľadiska možnosti uplatňovania ich procesných práv. Pokiaľ sťažovateľka dôvodí tým, že k porušeniu tohto článku malo dôjsť ústavne nekonformnou aplikáciou hmotného práva, takáto situácia v danom prípade nenastala (II. ÚS 71/2015).

16. Ústavný súd dodáva, že čl. 47 ods. 3 ústavy zabezpečuje rovnosť účastníkov konania v konaní pred všeobecným súdom (sťažovateľa a žalovaného). K jeho porušeniu môže dôjsť napr. v prípade, ak všeobecný súd v ním vedenom konaní poruší princíp rovnosti

zbraní, v rozpore s ustanoveniami Občianskeho súdneho poriadku zvýhodní svojím postupom predchádzajúcim vydaniu rozhodnutia niektorého z účastníkov konania na úkor iného účastníka konania. Takúto situáciu však ústavný súd vo veci sťažovateľky nezistil.

17. Keďže ústavný súd nepovažoval právny názor najvyššieho súdu za arbitrárny, svojvoľný a jeho rozhodnutie za také, ktoré by popieralo účel a zmysel právnej úpravy, a nezistil príčinnú súvislosť medzi namietaným porušením práv sťažovateľky, postupom a uznesením najvyššieho súdu, sťažnosť sťažovateľky smerujúcu proti postupu a uzneseniu najvyššieho súdu odmietol z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. novembra 2015